

- 2) Czy i w jakich okolicznościach — w przypadku, gdy środki nadzwyczajne mogą zostać zastosowane jedynie w ramach przepisów art. 34 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 — władze państwa członkowskiego mogą zastosować środek, taki jak zaskarżone zarządzenie⁽³⁾, celem opanowania ryzyka wskazanego w art. 53 rozporządzenia (WE) nr 178/2002⁽⁴⁾ lub w charakterze tymczasowych środków ochronnych, które mogą zostać podjęte przez państwo członkowskie na podstawie art. 54 tegoż rozporządzenia?
- 3) W przypadku, gdy władze państwa członkowskiego mogą podjąć działanie na podstawie art. 23 dyrektywy 2001/18/WE lub na podstawie art. 34 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 lub w oparciu o obie wspomniane podstawy prawne, skarga wymaga ustalenia, mając w szczególności na względzie zasadę ostrożności, jakie wymogi nakładają odpowiednio przepisy art. 23 dyrektywy, które uzależniają zastosowanie środków nadzwyczajnych, takich jak zawieszenie lub tymczasowy zakaz używania produktu, od warunku, że państwo członkowskie „ma uzasadnione podstawy, aby uważać, że GMO [...] stanowi ryzyko dla [...] środowiska naturalnego”, oraz przepisy art. 34 rozporządzenia, które uzależniają zastosowanie takiego środka od warunku, że „jest oczywiste, że produkt [...] najprawdopodobniej ni[esie] ze sobą istotne ryzyko dla [...] środowiska naturalnego”, w dziedzinie identyfikacji ryzyka, oszacowania prawdopodobieństwa jego wystąpienia oraz oceny charakteru jego skutków?

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy (Dz.U. L 268, s. 1).
- (²) Dyrektywa 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylająca dyrektywę Rady 90/220/EWG (Dz.U. L 106, s. 1).
- (³) Zarządzenie z dnia 5 grudnia 2007 r. w sprawie C-58/10; zarządzenie z dnia 7 lutego 2008 r., zmienione zarządzeniem z dnia 13 lutego 2008 r., w sprawach od C-59/10 do C-68/10.
- (⁴) Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif (Luksemburg) w dniu 5 lutego 2010 r. — Brahim Samba Diouf przeciwko Ministre du Travail, de l'Emploi et de l'Immigration

(Sprawa C-69/10)

(2010/C 100/40)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal administratif

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Brahim Samba Diouf

Strona pozwana: Ministre du Travail, de l'Emploi et de l'Immigration

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 39 dyrektywy 2005/85/WE⁽¹⁾ należy interpretować w taki sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak to, które w Wielkim Księstwie Luksemburga zostało wprowadzone przez art. 20 ust. 5 zmienionej ustawy z dnia 5 maja 2006 r. o prawie azylu i uzupełniających formach ochrony, zgodnie z którym osobie ubiegającej się o azyl nie przysługuje środek odwoławczy do sądu od decyzji organu administracyjnego o rozstrzygnięciu w sprawie zasadności wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w ramach procedury przyspieszonej?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej, czy ogólną zasadę prawa wspólnotowego stwierdzającą istnienie prawa do skutecznego środka odwoławczego, zainspirowaną przez art. 6 i 13 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r., należy interpretować w taki sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak art. 20 ust. 5 zmienionej ustawy z dnia 5 maja 2006 r. o prawie azylu i uzupełniających formach ochrony, zgodnie z którym osobie ubiegającej się o azyl nie przysługuje środek odwoławczy do sądu od decyzji organu administracyjnego o rozstrzygnięciu w sprawie zasadności wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w ramach procedury przyspieszonej?

- (¹) Dyrektywa Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. L 326, s. 13).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corta Suprema di Cassazione (Włochy) w dniu 9 lutego 2010 r. — postępowanie karne przeciwko Marcello Costa

(Sprawa C-72/10)

(2010/C 100/41)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte Suprema di Cassazione

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Marcelo Costa

Pytanie prejudycjalne

Jaką wykładnię art. 43 i 49 traktatu WE w odniesieniu do swobody przedsiębiorczości i świadczenia usług w sektorze zakładów sportowych należy przyjąć w celu ustalenia, czy przywołane przepisy traktatu umożliwiają ustanowienie w przepisach krajowych systemu monopolistycznego na rzecz państwa oraz systemu koncesji i zezwoleń, który w ramach określonej liczby koncesji przewiduje: a) istnienie ogólnej tendencji ochrony posiadaczy koncesji wydanych we wcześniejszym okresie na podstawie procedury, która niezgodnie z prawem wykluczyła część podmiotów; b) istnienie przepisów, które faktycznie gwarantują utrzymanie pozycji rynkowej uzyskanej na podstawie procedury, która niezgodnie z prawem wykluczyła część podmiotów (jak np. obowiązujący nowych koncesjonariuszy zakaz zakładania ich punktów w odległości mniejszej niż określono od punktów już istniejących); c) określenie sytuacji, w których dochodzi do cofnięcia koncesji i do przypadku wysokiej kaucji, w tym także w przypadku, gdy koncesjonariusz prowadzi, bezpośrednio lub pośrednio, działalność transgraniczną związaną z grami, zbliżoną do tej objętej koncesją.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte Suprema di Cassazione (Włochy) w dniu 9 lutego 2010 r. — Ugo Cifone przeciwko Giudice delle indagini preliminari del Tribunale di Trani

(Sprawa C-77/10)

(2010/C 100/42)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte Suprema di Cassazione

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ugo Cifone

Pytania prejudycjalne

Jaką wykładnię art. 43 i 49 traktatu WE w odniesieniu do swobody przedsiębiorczości i świadczenia usług w sektorze zakładów sportowych należy przyjąć w celu ustalenia, czy przywołane przepisy traktatu umożliwiają ustanowienie w przepi-

sach krajowych systemu monopolistycznego na rzecz państwa oraz systemu koncesji i zezwoleń, który w ramach określonej liczby koncesji przewiduje: a) istnienie ogólnej tendencji ochrony posiadaczy koncesji wydanych we wcześniejszym okresie na podstawie procedury, która niezgodnie z prawem wykluczyła część podmiotów; b) istnienie przepisów, które faktycznie gwarantują utrzymanie pozycji rynkowej uzyskanej na podstawie procedury, która niezgodnie z prawem wykluczyła część podmiotów (jak np. obowiązujący nowych koncesjonariuszy zakaz zakładania ich punktów w odległości mniejszej niż określono od punktów już istniejących); c) określenie sytuacji, w których dochodzi do cofnięcia koncesji i do przypadku wysokiej kaucji, w tym także w przypadku, gdy koncesjonariusz prowadzi, bezpośrednio lub pośrednio, działalność transgraniczną związaną z grami, zbliżoną do tej objętej koncesją.

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2010 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-80/10)

(2010/C 100/43)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: F. Jimeno Fernández i A. Markouli)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że przyjęty przez Republikę Grecką dekret ministerialny nr 552 z dnia 25 sierpnia 2004 r. w brzmieniu zmienionym w dniu 8 września 2008 r. a w szczególności art. 4, ust. 2, 4, 5, i 7, art. 5 ust. 4, 5, 6 i 7, oraz art. 6 ust. 2, narusza art. 3 ust. 1 i 6, art. 15 ust. 1, art. 16 ust. 1 i 2 oraz art. 18 rozporządzenia (WE) nr 882/2004,

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że rozpatrywany dekret ministerialny dotyczący urzędowych kontroli przywozu zbóż jest niezgodny z pewnymi konkretnymi przepisami rozporządzenia (WE) nr 882/2004.